

Can Çıkar Şiir Çıkılmaz

– GÜLÜM ÇAMLISOY · 14 Eylül 2018

Ürkünç nidalar saklı
Önsezisinde inkârın olsa olsa
Yalan yanlış söylemlere dayalı
Bedellerin derin yarası.
Kanatan ihlaller;
Fevri sunum bir idam gerekçesi
Şiirin tutuştuğu kâğıt parçası.

Öfkesinde ölü coğrafyanın
Kargacık burgacık insanlar:
Görünmez de hani içindeki
Yalan pazarı
Diyetine ölümlü bir coşkuyla bağlı
Delirdiğini inkâr eden
Bir çocuktan bile alacaklı her yalan.

Vuku bulan rahmetin iştigali
Yine insan pazarı bir öykü:
Derli toplu ölülerin fink attığı
Cahilce hükümler:
Varlığın mealî de değil hani:
Öncesine sunarken elindeki özeti
Sonrasını pazarlayan
Bir esnafın niyazı.

Hüzün bulamacı olsam ne fayda göğün
Göstermediği merhameti yüklenmiş omuzlarında
Bir avuç özlemin seğirttiği
Dik başlı yavru serçe...
Varlığından kutsal bir nida olabilir mi peki?
Sevgiyi kazıdığım o ağacın
Kırık dalına konup
Omuzlarımız çeker mi
Çınarın ayrıcalığını öteleyen
Bir şiir olsak mesela?

Coğrafyaların aşındığı
Kutsallığın aşırıldığı
Sonrası müphem bir sunum:
Fevri gölgesini kemiren kurtçuklara nispet edercesine
Her gün yeni dallarıyla
Doğayı kucaklayan
Bir güfte mesela.

Hani, şarkıların eskimediği yürek okyanusunda
Fink atan notalar
Dökülmüş bir kez tezgâha:
Korunaklı dünyasında şairin
Tozuttuğu aklının
Şiirlerle özene bezene giydiği kefenin
Cebinde sırtan imgeler:
Can çıkar şiir çıkmaz,
Diyenden mi korkmalı?

Asil bir yalnızlığa şerh düşen
Basamakları sekerken birer ikişer
Dalya demekle bariz bir çoğunluk
Unutulmanın verdiği o ağırlık
Aslına ihanet etmemek adına
Sıradanlığına toz kondurmayan
Hangi insandan uzak durmalı da
Öğütülen varlığın tohumuna
Sermeli hüznünü, sevdasını
Yüklendiği cefasını
Buzdan bir hanedanlık kurup da
Beyazların cilvesine yenik düşen
Karlars Prensesinin penceresinde.